

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. Пловдив, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Емилия Ат. Брусева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
в присъствието на прокурора Иван Хр. Перпелов
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500537 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 1085/21.07.2023 г., постановено по гр.д. № 402/2023 г. на ОС-Пловдив, в неговите части, с които П.-гр.С. е осъдена да заплати на С. Й. С. сумата 8 800 лв. като обезщетение по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ за неимуществени вреди от изпълнение на наложеното му с присъда № 90 по НОХД №*** по описа на ОС-Пловдив за 2016 г., изменена с решение на Софийски апелативен съд по ВНОХД №***** г., влязла в сила на 9.08.2022 г., наказание „лишаване от свобода“ над определение срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., както и сумата 10 лв.-разноски за заплатена по производството ДТ, а на адвокат В. Л. С. да заплати сумата 775,50 лв.-адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца по делото С. Й. С. безплатна правна помощ, и е отхвърлен искът за разликата до пълния претендиран размер от 80 000 лв.

Жалбоподателят П. моли решението да бъде отменено в частта му, с която П.-гр.С. е осъдена да заплати на С. Й. С. сумата 8 800 лв. – обезщетение

на неимуществени вреди, квалифицирани от съда по чл. 2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, както и сумата 10 лв. за платена за производството ДТ и сумата 775,50 лв. за разноски за адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца безплатна правна помощ, като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в подадената на 27.07.2023 г. въззивна жалба, и да бъде намален размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявения от ищеца С. Й. С. иск и моли той да бъде отхвърлен като неоснователен.

Ответникът по тази въззивна жалба С. Й. С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира за присъждане на разноски.

Жалбоподателят С. Й. С. моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно в частта му, с която предявеният от него иск за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 8 800 лв. до пълния предявен размер от 80 000 лв., както и в частта му за разноските. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 2,ал.1, т.1,предл.последно от ЗОДОВ въввр. С чл.5,§1 от КЗПЧОС за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 80 000 лв. за претърпени негативни психически преживявания, душевни болки и страдания от това, че в нарушение на правилата и установените правни норми в националното и Европейското законодателство (ЕКПЧОС), които гарантират правото на свобода на всеки човек, ищецът е бил лишен от свобода за период повече от 2 години и 6 месеца, като към датата на влизане в сила на осъдителната присъда на наказателния съд на 9.08.2022 г., с която му е определено наказание от 5 години лишаване от свобода, той е изтърпял авансово наложеното му наказание (още преди да има влязла в сила присъда) и е бил лишен от свобода за период много по-дълъг от наложеното му наказание (като обезщетението е било претендирано и за търпени от ищеца неимуществени вреди от незаконно лишаване от свобода по време на воденото срещу ищеца С. наказателно производство по ДП № 155 по описа на отдел „К.“ при ОД на МВР-Пловдив за 2014 г., пр.пр.№1489 по описа на ОП-Пловдив за 2014 г., НОХД № **** по описа на ОС-Пловдив и НОХД № *** по описа на ОС-Пловдив за 2016 г., поради твърдяна продължителност на взетите спрямо ищеца мерки за

неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ над максимално допустимата такава по чл.63,ал.4 и чл.62,ал.7 от НПК, в която част претенцията е отхвърлена от окръжния съд и в тази част решението не е обжалвано). Претендира за присъждане на разноски.

Ответникът по тази въззивна жалба П. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че срещу ищеца С. Й. С. е водено наказателно производство в периода от 13.01.2015 г. до 9.08.2022 г., приключило с влязла в сила на 9.08.2022 г. (с оглед постановеното решение № 110/9.08.2022 г. на ВКС по н.д. № 292/2022 г.) присъда № 90/25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, изменена с решение № 286/16.08.2021 г. по ВНОХД № **** г. на АС-С., с която му е наложено наказание 5 години лишаване от свобода.

С подадената на 8.02.2023 г. искова молба, уточнена само относно ответника по спора с молба от 20.03.2023 г., в началната част на която е посочено, че тя се подава на основание чл. 2,ал.1,т.1 и т.6 от ЗОДОВ, ищецът С. С. твърди, че в хода на воденото срещу него наказателно производство той е бил лишен от свобода с постоянна мярка „Задържане под стража“ в периода от 13.01.2015 г. до 26.10.2015 г., след което му е наложена в периода 26.10.2015 г.-12.07.2016 г. мярка за неотклонение „Домашен арест“. Твърди, че с присъда № 90/25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. е бил признат за виновен и е осъден на 6 години „Лишаване от свобода“ и на същия ден 25.10.2017 г. е бил отново задържан под стража и приведен в З. в гр., където без влязла в сила присъда е престоял до 15.10.2020 г., когато е освободен при наложена му мярка за неотклонение „Парична гаранция“. Твърди, че с решение №286/16.08.2021 г. по ВНОХД № **** г. на АС-С. въззивният съд намалява наложеното му наказание от 6 години на 5 години „Лишаване от свобода“, което решение е потвърдено с решение № 110/9.08.2022 г. на ВКС, на която дата присъдата влиза в сила. Твърди, че поради факта, че към тази дата е

установено, че той е изтърпял авансово наложеното му наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, той не е задържан повече. Твърди, че от справка от Затвора-Пловдив е установено, че той е изтърпял наложеното му наказание авансово, още преди да има влязла в сила присъда, както и че е бил лишен от свобода за период много по-дълъг от наложеното му наказание. Твърди, че той е бил лишен от свобода от 13.01.2015 г. до 26.10.2015 г. с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ (9 месеца и 13 дни), от 26.10.2015 г. до 12.07.2016 г. с мярка за неотклонение „Домашен арест“ и от 25.10.2017 г. до 15.10.2020 г. с повторна мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по същото обвинение при постановената присъда на ОС-Пловдив по НОХД № ***/2016 г., която е била обжалвана и не е била влязла в сила, при което така в З. в гр. той престоява лишен от свобода 35 месеца и 20 дни с мярка за неотклонение, която за неговото обвинение не би могла да бъде по-дълга от период за 8 месеца, поради което той е бил незаконосъобразно лишен от свобода с 27 месеца и 20 дни повече. Заявява, че наред с описаните нарушения на правото му на свобода в З. в гр. той е принуден да полага труд без да има влязла в сила присъда, което е грубо нарушение на чл. 77 от ЗИНЗС. Твърди, че наложеното му наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години е приспаднато с времето, през което е полагал труд в З. в гр.. Твърди, че при пресмятане на времето, в което е бил лишен от свобода незаконосъобразно, се установява, че той, наред с останалите нарушения, е бил задържан в грубо нарушение на националното законодателство и ЕКПЧОС повече от 2 години и 6 месеца. Затова моли да бъде осъдена П. за това, че в нарушение на правилата и установените правни норми в националното и Европейското законодателство, които гарантират правото на свобода на всеки човек, той е бил лишен от свобода за период повече от 2 години и 6 месеца, през който период е търпял сериозни по трайност и интензитет неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически преживявания, душевни болки и страдания, да му заплати обезщетение на основание чл. 52 от ЗЗД в размер на 80 000 лв.

С подадения на 29.03.2023 г. писмен отговор от страна на ответника по делото П. претенцията се оспорва като неоснователна, както по основание, така и по размер. Заявено е, че така предявеният иск и на двете посочени в него основания се явява неоснователен, тъй като наведените от ищеца твърдения не покриват хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 6 от ЗОДОВ така, както

искът е предявен. Заявено е, че основанието на чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ касае вреди, причинени от незаконосъобразни актове и действия на П., причинени в резултат на изпълнението от този орган на мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ извън предвидените параметри на закона, но само тогава, когато това е станало след отмяна на посочените мерки за неотклонение, в случая такива обстоятелства по процесното наказателно производство по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив в съдебната и досъдебната му фаза не са налице. Заявено е, че осеммесечният срок на действие на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ касае единствено и само досъдебната фаза на процеса съгласно чл.63,ал.4 от НПК и в настоящия случай този срок на задържане е бил стриктно спазен от наблюдаващата прокуратура. Заявено е, че в съдебната фаза на процеса със съдебно определение от 26.10.2015 г. на ОС-Пловдив мярката е изменена в „Домашен арест“, каквато тя е била до повторното внасяне на делото в съда на 22.02.2016 г., поради което не е нарушен от П. осеммесечният преклузивен срок по чл. 63,ал.4 от НПК и не е налице задържане или домашен арест извън сроковете по НПК, още по-малко при хипотезата на чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ, а именно при отменени такива мерки лицето да е продължило да бъде задържано без основание. Заявено е, че твърденият като „надлежан“ период на мярката с повече от месец не попада в хипотезата на чл.63,ал.4 от НПК и касае период, когато делото е вече в съда, т.е. незаконно задържане в случая няма, няма и незаконен домашен арест. Възражава се, че абсолютна неоснователност е налице и по отношение на частта на исковата претенция по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, касаеща изпълнение на наказание от страна на П. над постановления от съда размер или в нарушение на този размер. Заявено е, че в случая изпълняващият присъдата прокурор веднага след получаването на данните за изтърпяната част от наказанието, приспаднала по реда на чл. 59,ал.2 от НК и чрез полагане на труд в затвора, отразени в писмо на началника на З. - гр. П. № ***** г., с писмо от 11.08.2022 г., получено в Дирекция „Охрана“ на същата дата, е указал на началника на Областно звено „Охрана“-Пловдив при МП наказанието да не бъде привеждано в изпълнение, тъй като същото е изтърпяно чрез зачитане на търпените МНО „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ и приспаднато с труд. Заявено е, че с оглед на тези обстоятелства няма надлежаване при изтърпяване на наказанието „Лишаване от свобода“ и съответни незаконни действия на П., попадащи в

основанията на чл. 2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, на първо място, че в случая се претендира присъждане на едно общо обезщетение за вреди както от лишаване от свобода в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4.11.1950 г., което право произтича от чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ, така и от изпълнение на наложено наказание над определения срок, което право произтича от чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ. Съдът посочва, че в чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ в настоящата му редакция, след изменението със ЗИДЗОДОВ, обнародвано в ДВ, бр.98/11.12.2012 г., е предвидено, че за Държавата чрез процесуалния ѝ субституент П. възниква обективна отговорност за вреди не само когато задържането под стража е отменено, но и тогава, когато без то да е отменено, задържането под стража е в нарушение на чл.5,§1 от КЗПЧОС. Съдът след обсъждане на доказателствата по делото приема, че е неоснователно твърдението на ищеца, че спрямо него мярката за неотклонение „Задържане под стража“ е прилагана в период, надвишаващ предвидения в чл.63,ал.4 от НПК максимален 8-месечен срок, както и че е неоснователно твърдението му, че взетата спрямо него мярка за неотклонение „Домашен арест“ надвишава предвидения в чл.62,ал.7 от НПК, препращащ към чл. 63,ал.4 от НПК, максимален 8-месечен срок, а също и че е неоснователно твърдението на ищеца с оглед разпоредбата на чл. 309,ал.2 от НПК, съгласно която е разпоредена замяната на мярката за неотклонение „Парична гаранция“ със „Задържане под стража“ с присъдата № 90/25.10.2017 г. по НОХД №***/2016 г. на ОС-Пловдив, че в нарушение на закона, без влязла в сила присъда той е бил задържан под стража и по неясни причини е престоял до 15.10.2020 г. в З. в гр., на която дата, след като с определение от 14.10.2020 г. на САС по ВНОХД № **** г. е била изменена мярката му за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Парична гаранция“, е внесена определената му парична гаранция в размер на 5 000 лв. Съдът приема с оглед нормата на чл. 257,ал.1 от ЗИНЗС за неоснователно и твърдението на ищеца, че в З. - гр. П. той бил принуден да полага труд без да има влязла в сила присъда, което е грубо нарушение на чл. 77 от ЗИНЗС. Изводът на съда е, че не са доказани твърденията в исковата молба, че продължителността на взетите спрямо ищеца в хода на воденото срещу него наказателно производство мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен

арест“ надвишава максимално допустимата такава по чл. 63,ал.4 и чл.62,ал.7 от НК, поради което и не е налице нарушение на правата му, прокламирани в чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС, което е една от предпоставките за ангажиране на отговорността на Държавата за вреди на основание чл.2,ал.1,т.1,предл.последно от ЗОДОВ, поради което предявеният иск за заплащане на обезщетение по чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ за незаконно лишаване от свобода като неоснователен следва да бъде отхвърлен. След това, на второ място, окръжният съд излага съображения „по иска по чл. 2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ“. Съдът изчислява времето, през което ищецът е бил задържан и спрямо него са били взети мерки за неотклонение съгласно чл.59,ал.1 от НК, както следва: за периода от 13.01.2015 г., когато е задържан по реда на чл. 72,ал.1 от ЗМВР до 26.10.2015 г., когато е изменена взетата спрямо него на 16.01.2015 г. мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в „Домашен арест“ – 9 месеца и 13 дни; за периода от 26.10.2015 г. до 12.07.2016 г., когато след изменение на мярката му за неотклонение от „Домашен арест“ на „Парична гаранция“ той е внесъл определената му парична гаранция – 8 месеца и 16 дни или 4 месеца и 8 дни съгласно чл. 59,ал.1,т.2 от НК; от 25.10.2017 г., когато спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ до освобождаването му от З. - гр. П. на 15.10.2020 г. – 2 години, 11 месеца и 20 дни. Съдът приема, че при изчисляване на срока на изтърпяното наказание към сбора на горните периоди (9 месеца и 13 дни, 4 месеца и 8 дни, 2 години, 11 месеца и 20 дни) следва да се прибави и допълнително изчисленото му време на основание чл. 178,ал.1 от ЗИНЗС, през което, пребивавайки в З. - гр. П., е работил, което според коригираната справка, обективизирана в писмо с рег. № ***** г., се равнява на 1 година, 2 месеца и 7 дни, или общо същият се равнява на 5 години, 3 месеца и 18 дни. Съдът посочва, че към 9.08.2022 г.-датата на влизане в сила на решението на САС по ВНОХД № ***** г., с което е изменена постановената по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив присъда в санкционната ѝ част и на ищеца е наложено наказание „Лишаване от свобода“ 5 години, той е надлежал последното с 3 месеца и 18 дни. Съдът посочва, че е очаквано изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок да окаже негативно влияние върху психоемоционалния статус на увредения – нещо, което се твърди в исковата молба, - тъй като в подобна хипотеза са ограничени основни негови конституционни права като гражданин на

Република България – правото му на лична свобода и неприкосновеност съгласно чл. 31,ал.1 от Конституцията на Република България, правото му свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели по чл. 35,ал.1 от КРБ. Затова съдът намира, че е налице причинно-следствена връзка между бездействието на П. и описания вредоносен резултат, поради което са осъществени всички предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ да поправи тези вреди. Преди това в мотивната част на решението окръжният съд е посочил, че предпоставките за уважаване на иска по чл. 2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ са: налагане на наказание „Лишаване от свобода“ с влязъл в сила съдебен акт; изтърпяване на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ след изтичане на определения от съда срок; бездействие на органите на П. по отношение на задължението им по чл.5,ал.1 от ЗИНЗС за упражняване на надзор за законност при изпълнение на наказанията; вреда, причинно-следствена връзка между бездействието на органите на П. и вредоносния резултат, като отговорността на Държавата е безвиновна. Съдът посочва, че доколкото в случая уврежданията, за които се търси репарация, не са детайлизирани, то той приема, че се претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди, с оглед на което при прецизиране на размера на обезщетението следва да се вземат предвид обективно съществуващите и установени по делото обстоятелства – вида на нематериалните увреждания, тяхната продължителност и интензитет, личността на увредения, начина му на живот и обичайна среда, интереси и ценностна система, трудова биография, отражение върху личния, обществен и професионален живот, стигнало ли се е до разстройство на здравето, условията в мястото, където е изпълнявано наложеното наказание, режимът, отношението на затворническата администрация, данни за психически и физически тормоз и дискриминация, като паричният еквивалент на обезщетението се определя към датата на деликта, като се отчетат и обществено-икономическите условия в страната. Съдът приема, че ищецът е освободен от З. - гр. П. на 15.10.2020 г., към който момент е надлежал 3 месеца и 18 дни, следователно срокът на наложеното му наказание е изтекъл на 27.06.2020 г., към който момент той е бил на 33 години, в разцвета на силите си, като това е и възраст, на която човек е по-лесно приспособим. Съдът посочва, че съобразно представения с отговора на исковата молба

заверен препис от електронна справка за съдимост, издадена на 28.03.2022 г., с постановената по НОХД№ ***/2016 г. на ОС-Пловдив присъда е определен първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието „Лишаване от свобода“, следователно при този решим той е пребивавал в З. - гр. П. и след изтичане на срока на наложеното наказание на 27.06.2020 г. Съдът посочва и че след тази дата до датата на освобождаването му на 15.10.2020 г. според представеното с писмо с рег. № *****. на З. - гр. П. становище ищецът е бил настанен в помещение със собствен санитарен възел, в което са пребивавали между 6 и 8 лица, като на територията на групата е имало и спортна зала, която е ползвана редовно от ищеца, т.е. за посочения времеви отрязък той не е бил лишен от възможността да поддържа физическата си форма с оглед на твърдението му, наведено в единственото проведено по делото открито съдебно заседание, че се занимава професионално с бокс. Съдът посочва, че по делото липсват данни за трудова ангажираност, съответно за заниманията на ищеца преди задържането му, като от изпратените писма от З. - гр. П. ищецът е полагал по свое желание труд срещу заплащане, поради което не е накърнено гарантираното му от чл. 48, ал. 1 от КРБ право на труд. Съдът намира, че обстоятелствата, че за този период ищецът е работил и редовно е спортувал, са индичия за силния му и борбен дух, който не е бил сломен въпреки надлежаване на наложеното му наказание. Съдът посочва, че в исковата молба не са наведени твърдения, а от събраните по делото доказателства не се установява след изтичане на срока на наложеното му наказание до освобождаването му от З. - гр. П. ищецът да е третиран неравноправно, съответно спрямо него да е било упражнявано насилие и да е проявявано недостойно отношение. В обобщение изводът на съда е, че в настоящия случай не особено голяма е продължителността и обичаен е интензитетът на страданията на ищеца, няма влошаване на здравословното му състояние, липсват промени в социалното му функциониране, в начина му и в качеството му на живот, като накърняването на достойнството му е обичайно в подобна хипотеза, поради което и отчитайки икономическата обстановка в страната през 2020 г., в сравнение с която към датата на приключване на съдебното дирене е налице съществено повишаване на цените в Република България, а също и на минималната работна заплата с 27,87% (МРЗ за страната през 2020 г. е 651 лв., а към месец юни на 2023 г. тя е 780 лв.), в съответствие с критерия за справедливост

дължимото обезщетение за репарирание на установените неимуществени вреди следва да е в размер на 8 800 лв., до който предявеният иск с правно основание чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ следва да бъде уважен, като за разликата над тази сума до претендираните с исковата молба 80 000 лв. същият следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Съдът посочва, че тъй като искане за присъждане на законната лихва върху претендираното обезщетение не е заявено в исковата молба, нито е направено до датата на приключване на съдебното дирене и на устните състезания по делото 27.06.2023 г., а е направено едва в депозираните след това писмени бележки с вх. № 21 739/5.07.2023 г., то по него съдът не се произнася. С диспозитива на съдебното решение окръжният съд осъжда П. да заплати на ищеца сумата 8 800 лв. като обезщетение по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ за неимуществени вреди от изпълнение на наложеното му с присъда № 90 по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, изменена с решение на САС по ВНОХД № ***** г., влязла в сила на 9.08.2022 г., наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., като за разликата до пълния претендиран размер от 80 000 лв., включително и като обезщетение по чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ, отхвърля предявения иск по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, както и отхвърля предявения иск по чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за вреди от незаконно лишаване от свобода по време на воденото срещу ищеца наказателно производство по ДП № 155/2014 г. на Отдел „К.“ при ОД на МВР-Пловдив, пр.пр. № 1489/2014 г. на ОП-Пловдив, НОХД № ***/2015 г. на ОС-Пловдив и НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, като неоснователни, съответно, присъжда разноси в тежест на П. и в полза на ищеца и на адвокат В. С..

С подадената на 27.07.2023 г. въззивна жалба жалбоподателят П. твърди, че решението е неправилно в обжалваната негова част, с която е присъдено на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, квалифицирани от съда по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, в размер на 8 8000 лв., ведно с разноси, като искът следва да бъде уважен в по-нисък размер. Заявено е, че е налице необоснованост на направените в решението фактически и правни изводи, водещи до осъдителния диспозитив, в който е прието, че е налице изпълнение на наложеното на ищеца наказание „Лишаване от свобода“ от 5 години с присъда по НОХД №***/2016 г. на ОС-Пловдив над определения срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г. Посочено е, че при

мотивирането на този извод окръжният съд е допуснал съществено разминаване и противоречие при излагане на фактическите си изводи в решението, като лист 11 се приема, че ищецът е освободен от З. - гр. П. на дата 15.10.2020 г., а в разрез с това в следващия абзац е посочено, че от 12.01.2018 г. до освобождаването си от З. - гр. П. на 15.10.2015 г. ищецът е полагал доброволен труд. Заявено е, че освен логическото противоречие в този фактически извод на съда, залегнал в решението, е налице и противоречие с приетата от предходния абзац дата и година на освобождаване на лицето от затвора. Заявено е, че тези факти сочат на неправилност на решението, касаеща порок в неговата обосновааност чрез излагането на фактология, която не съответства не само на диспозитива на решението, но и на исковата молба, в която претенция с такива време граници не се сочи. Твърди се, че при определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът е излязъл извън правомощията си по ГПК, като е приел, че в настоящия случай уврежданията, за които се търси репарация, не са детайлизирани от ищеца и е взел решение да замести волята на ищеца, като е приел, че се претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди. Твърди се, че окръжният съд е доразвил и конкретизирал тези вреди подробно в абзац последен на лист 13 от съдебното решение. Счита се, че е следвало такава детайлна конкретизация на вредите да бъде извършена от самия ищец още при формулирането на исковата претенция, за което съдът следи. Твърди се, че в случая това не е сторено, като вместо това съдът е конкретизирал и доразвил исковата претенция на ищеца, а такива правомощия гражданският съд няма в това производство, те излизат извън кръга на служебното начало, конкретно регламентирано в чл.7 от ГПК, а освен това са в пряко нарушение на правилата за разпределяне на доказателствената тежест в иския процес и по-специално с чл. 154,ал.1 от ГПК, според който всяка от страните в процеса има задължението да доказва твърденията си, те не могат служебно да бъдат формулирани и доказвани от съда. Заявено е, че подхождането по такъв начин сериозно опорочава обжалваното решение и е основание за отмяната му като неправилно. Твърди се, че без да бъдат ангажирани доказателства от ищеца в какво са се изразили конкретните вреди, съдът е направил такава тяхна дефиниция и преценка, игнорирайки факта, че тези вреди трябва да бъдат претендирани и доказани от ищеца, както и че трябва да касаят особеностите на конкретния случай и индивид. Заявено е искане да бъде намален размерът

на присъденото обезщетение до неговия разумен минимум, съответстващ на принципите на справедливост по чл. 52 от ЗЗД относно неимуществените вреди. Заявено е, че присъденият размер на обезщетението е силно завишен и несъответстващ на справедливостта и доказателствата, събрани по делото, както и на икономическия стандарт в България. Твърди се, че при преценката на вредите съдът следва да отчете отражението им върху конкретната личност, върху начина ѝ на живот, степента на увреждане на нейната психика, а уважената претенция се явява прекомерна, съотнесена към събраните по делото факти и доказателства за тях. Заявено е, че в случая се касае за производство, което е завършило със сериозно по своя времеви размер наказание „Лишаване от свобода“ от 5 години и периода на надлежаването от 3 месеца и 18 дни при размера на това наказание се явява незначително като период от време и мотивира по-нисък размер на обезщетяването му.

С подадената от ищеца на 14.08.2023 г. въззивна жалба се твърди, че решението е неправилно в обжалваната от него част, с която предявеният от него иск е отхвърлен за размера над 8 800 лв. до пълния предявен размер 80 000 лв., тъй като окръжният съд е присъдил размер по-нисък от претендирания в разрез с принципа за справедливост, визиран в хипотезата на чл. 52 от ЗЗД и без да е мотивирал решението си, взимайки предвид всички обективни и субективни елементи на тази правна норма. Заявено е, че от съда не са приети представени от ищеца в съдебно заседание писмени доказателства, които са в пряка връзка с определяне на по-висок размер на обезщетението. Посочено е, че ищецът е бил задържан с мярка за неотклонение "Задържане под стража" с определение от 25.10.2017 г. по НОХД № ***/2017 г. на ОС-Пловдив в съдебно заседание, в което е постановена и присъдата му „Лишаване от свобода“ за срок от 6 години, на същия ден той е преведен в З. в гр., където е престоял до 15.10.2020 г., когато след внасяне на гаранция от 2 000 лв. съгласно определение от 14.10.2020 г. по ВНОХД № **** г. на САС той е освободен поради изменение на наложената му мярка „Задържане под стража“ в „Парична гаранция“. Посочено е, че през по-голямата част от престоя си в З. в гр. ищецът е полагал труд, което впоследствие е довело до редуциране на наложеното му наказание с 1 година, 2 месеца и 7 дни съгласно чл. 178, ал. 1 от ЗИНЗС. Посочено е, че с решение от 12.08.2021 г. по ВНХД № **** г. на САС апелативният съд е

намалил наложеното на ищеца наказание от 6 години на 5 години „Лишаване от свобода“, като с решение от 9.08.2022 г. на ВКС постановената присъда е окончателно потвърдена. Заявено е, че ищецът е имал чисто криминално минало, добри характеристични данни, а деянието, за което е осъден, е извършено в доста млада възраст, в която човек е възможно да бъде лесно склонен към неправомерни действия, като всичко това е взето предвид от съда при постановяване на окончателната присъда и налагане на наказанието „Лишаване от свобода“. Заявено е, че при определяне на паричния еквивалент на неимущественото увреждане в съдебната практика безспорно се приема, че справедливият размер се извлича от безспорно установените по делото доказателства, отчитайки правилно обективния и субективния елемент в хипотезата на чл. 52 от ЗЗД. Посочено е, че по делото е доказано и е било прието от съда, че е налице противоправно поведение от страна на Държавата, което попада в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 6 от ЗОДОВ, защото ищецът е бил незаконосъобразно лишен от свобода за период от 3 месеца и 17 дни. Твърди се, че окръжният съд неправилно е приел, че не е особено голяма продължителността и интензитетът на страданията у ищеца, липсват данни за влошаване на здравословното му състояние, качество на живот и социалното му функциониране, както и че накърняването на достойнството му е обичайното в подобна хипотеза. Твърди се, че е неправилно и становището на съда, че в случая уврежданията, за които се търси репарация, не са детайлизирани и че те по никакъв начин не могат да се определят като необичайни неимуществени вреди. Заявено е, че освен в исковата молба, така и с писмени доказателства, които съдът в нарушение на процесуалните правила не приел в първото по делото заседание, неимуществените вреди са посочени по вид, интензитет и трайност, като ако съдът е бил спазил разпоредбата на чл. 143 от ГПК и приел представените писмени доказателства, те безспорно са щели да обосноват присъждането на по-висок размер на обезщетение за ищеца. Счита се, че преживеният емоционален и физически дискомфорт в З. в гр. не следва да се доказва, тъй като съществува богата съдебна практика и тълкувателни решения на ВКС, които безспорно приемат този факт. Заявено е, че условията, в които ищецът е изтърпявал присъдата си и след това е надлежал определения ѝ срок в Затвора, са били в разрез с установените в чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 4 от КЗПЧОС правила, доказателство за което е осъдителното съдебно решение в полза на ищеца по

касационно административно дело № 136/2023 г. на Административен съд-Пловдив, водено от С. срещу „ГДИН“ за лошите условия в З. в гр.. Заявено е, че при определяне на размера на обезщетението окръжният съд е negliжирал възрастта, правния и социален статус на ищеца, в която част съдебният акт е немотивиран и непълен. Твърди се, че становището на окръжния съд, че ищецът е можел да ползва обособената спортна зала в Затвора, за да поддържа своя здрав дух и тяло, не оправдава поведението на ответника, нито намалява размера на причинените вреди, защото освен здрав дух и тяло ищецът е бил професионален боксьор, който е бил лишен не само от възможността да поддържа спортната си форма, но и да се състезава, което е повлияло негативно на кариерата му. Заявено е и че ищецът е бил принуден да напусне университета и да прекъсне образованието си, което е било за продължителен период от постановеното му наказание и също се е отразило негативно върху неговия живот. Заявено е, че в съдебното решение изобщо не е отбелязано, че ищецът е бил 33-годишен млад мъж в разгара на живота и силите си, той е имал чисто криминално минало и добри характеристични данни, както и че деянието е извършено в доста млада възраст 25 години, които са ползвани от съда, постановил присъдата му, като мотив за нейното намаляване. Твърди се, че решението е необосновано и с оглед икономическата конюнктура в страната по време на увреждането и че не е направен анализ и съпоставка с други сходни случаи от съдебната практика, което е отбелязано като задължителен критерий за определяне на справедливо обезщетение в решение на ЕСПЧ по жалба 68490/2001 г. по делото П.С. срещу България. Заявено е, че съдът е разгледал хипотезите за минимален доход в страната към 2023 г., съпоставяйки го със същественото повишаване на цените и инфлацията в този период, но не е съобразил, че в случая се касае за човек със социален статус над посочения минимум. Заявено е, че от богатата съдебна практика у нас и в Европа по сходни казуси е видно, че присъжданото дневно обезщетение за надлежаване е минимум 100 лв., като обезщетението се увеличава с оглед останалите обективни и субективни елементи на критерия за справедливост, които не са взети предвид от съда в случая, каквито са личността на увредения, възрастта му, социалния му статус, семейна среда, образование, професия, условия при лишаването от свобода и пр. Затова се иска апелативният съд да отмени решението в обжалваната негова част и да уважи предявения по реда на чл.2,ал.1,т.6 от

ЗОДОВ иск до пълния предявен размер, ведно с направените по делото разноси и в двете инстанции.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т.1, предл.последно от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от П. при задържане под стража, включително като мярка за неотклонение, и домашен арест в случаи на лишаване на свобода в нарушение на чл.5,§1 от КЗПЧОС. Съгласно нормата на чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от П. при изпълнение на наложено наказание над определения срок или размер. В случая от ищеца С. е предявен иск с правно основание чл.2,ал.1,т.1, предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл.5,§1 от КЗПЧОС и не е предявен иск с правно основание чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ. Въпреки посочването в началната част на исковата молба, че тя се подава срещу П. на основание чл.2,ал.1,т.1 и т.6 от ЗОДОВ, от изложените в нея обстоятелства и искане не се установява да е предявен иск с правно основание чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ. При иска по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ деликтът е налице само при изпълнение на наложено наказание над определение срок или размер, а наказание „Лишаване от свобода“ се изпълнява само когато е наложено с влязла в сила присъда, с която лицето е признато за виновно от съда и е осъдено да извършеното от него престъпление, докато налагането от съда на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ е мярка за процесуална принуда и не представлява изпълнение на наложеното с влязла в сила присъда наказание „Лишаване от свобода“. Когато задържането е по-продължително от срока на наложеното на лицето наказание „Лишаване от свобода“ и не е могло да бъде компенсирано чрез приспадане по чл.59 от НС, не е налице деликт по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, а деликт по чл.2,ал.1,т.1,предл.последно от ЗОДОВ, при който се дължи обезщетение за неимуществени вреди поради лишаване от свобода в нарушение на чл.5,§1 от КЗПЧОС, изразено в период на взети мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, който не е могъл да се приспадне по реда на чл. 59 от НК с наказанието „Лишаване от свобода“, наложено впоследствие на лицето с влязла в сила присъда. В случая в исковата молба е посочено, че при воденото срещу ищеца наказателно производство са му били наложени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, че той е бил лишен от свобода без влязла в сила присъда, че последно след задържането му под стража на 25.10.2017 г. той е престоял в З. в гр. до 15.10.2020 г., че наказанието му е

окончателно потвърдено с решение от 9.08.2022 г. на ВКС, на която дата присъдата е влязла в сила, че към тази дата той е изтърпял авансово, още преди да има влязла в сила присъда, наложеното му наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години и че е бил лишен от свобода за период много по-дълъг от наложеното му наказание. Видно е следователно, че ищецът ясно твърди, че е търпял мерките „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ преди да има влязла в сила присъда, с която той да е осъден за престъпление и да му наложено наказание „Лишаване от свобода“, като такава присъда е влязла в сила впоследствие, на 9.08.2022 г., вече след като той е бил освободен от Затвора на 15.10.2020 г. при промяната на мярката му за неотклонение, както и че е бил лишен от свобода за период по-дълъг от наложеното му наказание, като е бил задържан в грубо нарушение на националното законодателство и ЕКЗПЧОС. Заявеното с петитума искане е да се присъди на ищеца обезщетение за това, че в нарушение на правилата и установените правни норми в националното и европейското законодателство, които гарантират правото на свобода на всеки човек, той е бил лишен от свобода за период повече от 2 години и 6 месеца, през който период е търпял сериозни по трайност и интензитет неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически преживявания, душевни болки и страдания. Неправилно окръжният съд е определил при така твърдяните обстоятелства и заявен петитум правна квалификация на иска по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ, тъй като е несъмнено, че така предявеният иск е с правно основание чл.2,ал.1,т.1, предл.последно от ЗОДОВ във вр. с чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС. В мотивната част на решението окръжният съд правилно посочва, че в случая се претендира присъждане на едно общо обезщетение за вреди - от лишаване от свобода в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС, което право произтича от чл.2,ал.1,т.1 от ЗОДОВ, но неправилно приема, че то включва и вреди от изпълнение на наложено наказание над определения срок, което право произтича от чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ. Съответно, след това окръжният съд приема, че иск по чл.2,ал.1,т.1,предл.последно от ЗОДОВ във вр. с чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС е предявен за присъждане на обезщетение на ищеца за неимуществени вреди вследствие незаконно лишаване от свобода по време на воденото срещу ищеца наказателно производство заради търпени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ над законоустановения срок по чл.63,ал.4 от НПК и чл. 62,ал.7 от НПК, който иск

е неоснователен, поради което с диспозитива на съдебното решение отхвърля този иск. В тази му част решението на окръжния съд не е обжалвано и е влязло в сила, поради което сега апелативният съд няма основания да разглежда тази претенция на ищеца, респективно, искът по чл. 2, ал. 1, т. 1, предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5, § 1, б. „с“ от КЗПЧОС в тази част. Неправилно обаче окръжният съд е приел, че е предявен отделен иск, който да е с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 6 от ЗОДОВ, докато всъщност претенцията е със същото правно основание - чл. 2, ал. 1, т. 1, предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5, § 1, б. „с“ от КЗПЧОС, тъй като не се претендира присъждане на обезщетение за изпълнение на наложено на ищеца наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок от 5 години, а за лишаването му от свобода, изразяващо се в период на взетите срещу него мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, който не е могъл да бъде приспаднал по реда на чл. 59 от НК от наложеното му впоследствие наказание „Лишаване от свобода“. Тъй като обаче окръжният съд е разгледал заявената от ищеца претенцията за обезвреда, като се е произнесъл по заявените обстоятелства и искане, като и по начало обстоятелствата относно търпените неимуществени вреди, подлежащи на преценка по иска по чл. 2, ал. 1, т. 1, предл. последно във вр. с чл. 5, § 1, б. „с“ от КЗПМОС и по иска по чл. 2, ал. 1, т. 6 от ЗОДОВ, са идентични (доколкото и в двата случая се касае за лишаване от свобода за време, в което ищецът не е следвало да бъде в затвора), неправилната правна квалификация не се отразява на допустимостта на постановеното решение в частта му, в която то се обжалва сега пред въззивния съд. След като окръжният съд не е нарушил принципа на диспозитивното начало в гражданския процес и не се е произнесъл извън определения от страните предмет на делото и обхвата на търсената от ищеца защита, неправилната правна квалификация не се отразява на допустимостта на решението, а следва да се провери при условията на чл. 269 от ГПК дали то е правилно, при така посочената от апелативният съд правна квалификация на претенцията - чл. 2, ал. 1, т. 1, предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5, § 1, б. „с“ от КЗПЧОС.

Съгласно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ Държавата дължи обезщетение за всички неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Ищецът С. С. претендира за присъждане на обезщетение за претърпени при воденото срещу него наказателното производство

неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически преживявания, душевни болки и страдания. Безспорно е, че в хода на воденото срещу ищеца С. наказателно производство по ДП №155/2014 г. на Отдел „К.“ при ОД на МВР-Пловдив, пр.пр. № 1489/2014 г. на ОП-Пловдив, НОХД № *****/2015 г. на ОС-Пловдив и НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив на ищеца са били наложени и той е търпял мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в периода 13.01.2015 г.-26.10.2015 г. (9 месеца и 13 дни), „Домашен арест“ в периода 26.10.2015 г.-12.07.2016 г. (за 8 месеца и 16 дни, равняващи се съгласно чл.59,ал.1,т.2 от НК на 4 месеца и 8 дни лишаване от свобода) и „Задържане под стража“ в периода 25.10.2017 г.-15.10.2020 г. (2 години, 11 месеца и 20 дни). Безспорно е, че във времето от 25.10.2017 г. до 15.10.2020 г. ищецът е търпял мярката в З. в гр., поради което към тези три периода следва да се прибави и допълнително начислено време на основание чл.178,ал.1 от ЗИНЗС, тъй като през посоченото време той е работил. Относно това зачитане по чл. 178,ал.1 от ЗИНЗС в производството пред окръжния съд са представени 4 писма от ГДИН-З. П. – рег. № ***** г. (л.26 от досието на делото на ОС), рег. № ***** (л.48), рег. № ***** (л.54) и рег. № ***** г. (л.50), като в първите три писма времето е посочено на 1 година, 1 месец и 24 дни, а в последното писмо, от 24.04.2023 г. е посочено на 1 година, 2 месеца и 7 дни. Следва въз основа на последното писмо, което е последно издадено по време, респективно отразява последно извършена проверка и преценка от издалия го орган, да се приеме, че този период е 1 година, 2 месеца и 7 дни. Писмото от 4.05.2023 г. от ОП-Пловдив до окръжния съд, получено с вх. № 14 454/4.05.2023 г. (л.66), в което е посочено, че периодът се равнява на 1 година, 1 месец и 24 дни лишаване от свобода, съдържа твърдение на страната по делото, поради което не следва да се взима предвид. При тези обстоятелства ищецът е бил лишен от свобода за период от 5 години, 3 месеца и 18 дни. Безспорно е, че с влязлата в сила на 9.08.2022 г. присъда на ищеца е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 5 години. Налице е следователно период от 3 месеца и 18 дни, през който ищецът е бил лишен от свобода преди да му бъде наложено наказанието с влязла в сила присъда, в който период е търпял в З. в гр. наложената му мярка за неотклонение „Задържане под стража“, от където е следвало да бъде освободен при отчитане на тези 3 месеца и 18 дни не на 15.10.2020 г., а на дата 27.06.2020 г., но който период не е могло да бъде приспаднал по реда на

чл.59 от НК от наложеното му с влизането впоследствие в сила на присъдата на 9.08.2022 г. наказание „Лишаване от свобода“. Установява се следователно, че е налице основание по чл. 2,ал.1,т.1,предл.последно от ЗОДОВ във вр. с чл.5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС за присъждане на обезщетение в полза на ищеца за причинени болки и страдания с неимуществен характер по реда на чл. 4,ал.1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 52 от ЗЗД.

Несъмнено е, че от ограничаването на личната му свобода поради изпълнението на мярката „Задържане под стража“ в З. в гр. в периода 27.06.2020 г.-15.10.2020 г. или за 3 месеца и 18 дни ищецът е претърпял неимуществени вреди. Наличието на нравствени, емоционални, психически, психологически терзания, накърнена чест и достойнство, отрицателни стресови преживявания, чувство на изолираност, несигурност, ограничаване на контакта със семейството и на социалното общуване, ограничаване на възможност за избор и осъществяване на труд, притеснение и напрежение по време на лишаване от свобода с пребиваване в затвор е обичайно, настъпва несъмнено винаги при лица с нормална психика и по начало не се нуждае от специално доказване. Тъй като обезщетението за вреди в хипотезата на чл. 2 от ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси, по начало съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване на увреждане в рамките на обичайното. Но когато се твърди от ищеца причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай, а също и настъпване на други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва да бъдат изрично посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска. Съответно, когато се търсят и установяват увреждания над обичайното, съдът може да ги уважи само при успешно преведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка, като в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо, както и да докаже всяко свое негативно изживяване. В случая в исковата молба не са посочени никакви конкретни твърдения относно несъмнено търпените от ищеца болки и страдания. В началната част на исковата молба е посочено, че ищецът е млад и интелигентен човек, роден в гр. Пловдив, българин, неженен, със средно образование, професионален спортист, след което са изложени обстоятелства относно воденото срещу него наказателно производство, не са изложени

никакви конкретни обстоятелства относно търпени от него неимуществени вреди, след което в петитума е посочено, че обезщетението се претендира за претърпени от ищеца сериозни по трайност и интензитет неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически преживявания, душевни болки и страдания. В исковата молба от страна на ищеца не са и ангажирани, съответно впоследствие представени и събрани, никакви доказателства (включително нито писмени, нито гласни, като обичайно именно с гласни доказателства се установяват конкретни обстоятелства относно начина, по който ищецът е преживял конкретен период) относно търпените от него неимуществени вреди. При тези обстоятелства съдът следва да определи обезщетението с оглед така заявения в исковата молба предмет на спора. По начало несъмнено е от значение при определяне на обезщетение дали и как деликтът е повлиял при осъществяване на образованието и на трудовата дейност на ищеца, но в случая в исковата молба няма заявени твърдения за негово отражение върху образованието, професионална и трудова дейност на ищеца. Затова окръжният съд с определението в единственото открито съдебно заседание по делото на 27.06.2023 г. е оставил без уважение искането на ищеца да се приемат представени в това съдебно заседание писмени доказателства (оригинал на книжка, издадена от Българска боксова федерация, и уверение от 2016 г. от ППХ), като е посочил, че в исковата молба, по която е образувано делото, не са конкретизирани неимуществените вреди, за които се дири обезщетение, както и няма наведени твърдения за това, че по време на незаконното му лишаване от свобода ищецът е бил лишен от правото да упражнява правото си на образование, както и от възможността да упражнява професионална дейност като член на Българската федерация по бокс. Затова и апелативният съд с определение в съдебното заседание на 6.12.2023 г. прие, че с този отказ да събере доказателствата, които жалбоподателят С. поиска да бъдат приети и във въззивното производство, окръжният съд не е допуснал нарушение по смисъла на чл. 266, ал.3 от ГПК, и отказа да приеме тези доказателства по делото. Следва преценката относно обстоятелствата, които са от значение за определяне на размера на обезщетението, да се извърши поради липсата на заявяване на конкретни твърдения и посочване на конкретни обстоятелства за претърпени от ищеца вреди в исковата молба, включително и липсата на твърдения на ищеца за причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай

или за настъпване на други специфични увреждания, при приемане, че е налице увреждане в рамките на обичайното при лишаване на лице от свобода в затвор, като се отчетат установените по делото обстоятелства. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя-ищец, че окръжният съд размерът на обезщетението е незаконосъобразно определен, защото съдът е следвало да вземе предвид обстоятелства, които не са заявени в исковата молба, като събере доказателства за тяхното установяване и с оглед на тях определи по-висок размер на обезщетението. Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя-ответник по спора, че окръжният съд е постановил неправилно решение, приемайки, че се претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди, и съобразявайки установените по делото обстоятелства, което не представлява конкретизиране и доразвИ.е от съда на исковата претенция на ищеца.

В периода от 3 месеца и 18 дни от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г. на престоя на ищеца в З. в гр. той (роден на ***** г.) е бил на 33 години. Лишаването от свобода е лишаване от основно човешко право и води до значително ограничаване на личността във всички аспекти на живота, като ищецът е бил в млада възраст, в която има възможност да устройва живота си по свое усмотрение, което ограничаване обуславя по начало необходимост от присъждане на висок размер на търпените от такова лишаване от свобода неимуществени вреди. Ищецът е бил осъждан, видно от представената от ответника с отговора на исковата молба електронна справка за съдимост от 28.03.2023 г. (л.32), съгласно която единственото осъждане на ищеца е с присъдата в наказателното производство по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, влязла в сила на 9.08.2022 г. В този период срещу ищеца се е водило наказателното производство, с приключването на което на 9.08.2022 г. с решение на ВКС той е признат за виновен и му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за престъпления, посочени в същата справка, извършването на които определя неговa негативна личностна характеристика, а именно: (1) В периода от 10.01.2013 г. до 29.03.2014 г. като извършител, при условията на продължавано престъпление, като пожарът е представлявал опасност за живота на три лица, като е имало опасност той да се разпростре и се е разпространил върху други имоти на значителна стойност (къща в с. М.) и като от деянието са последвали значителни вреди, е запалил имущество на значителна стойност (лек автомобил „Ш.“, лек-автомобил-джип „Н. П.“, лек

автомобил „О. В.“); (2) В периода 10.10.2013 г.-29.03.2014 г. при условията на продължавано престъпление, като извършител противоправно е повредил чужди движими вещи (лек автомобил „Ф.“, лек автомобил „М.“); (3) На 1.12.2014 г. като извършител противозаконно е повредил чужда движима вещ (лек автомобил „Х.“); (4) На 6.12.2013 г. при условията на продължавано престъпление, като извършител, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, и чрез използване на техническо средство-ключ е отнел чужди движими вещи на обща стойност 58 735 лв., като извършената кражба е в големи размери; (5) На 8.02.2014 г. като извършител е отнел чужди движими вещи – сумата 200 лв. и ръчен часовник марка „К. К.“ от владението на посочено лице, като е употребил сила и грабежът е придружен с причиняването на средна телесна повреда. Други доказателства относно характеристикните данни за ищеца по делото не са ангажирани и представени. Неоснователно е затова твърдението на жалбоподателя С., че при определяне на обезщетението следва да се приеме за него наличие на добри характеристикни данни. Обстоятелството, че при извършването на престъпленията ищецът е бил на млада възраст, в която е възможно лесно да бъде склонен към неправомерни действия, което с оглед твърдението на жалбоподателя е взето предвид от наказателния съд при определянето на наказанието, не определя добри негови характеристикни данни, още повече че по начало при възраст от 26-27 години извършването на значителни като брой и тежест престъпления определя не добра, а именно негативна характеристика на лицето. Относно вида на неимуществените вреди, както бе посочено по-горе, следва да се приеме, че те като обичайни такива за лице, пребиваващо в затвор с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за срок по-голям от наложеното му впоследствие наказание „Лишаване от свобода“, се изразяват в нравствени, емоционални, психически, психологически терзания, накърнена чест и достойнство, отрицателни стресови преживявания, чувство на изолираност, несигурност, ограничаване на контакта със семейството и на социалното общуване, ограничаване на възможност за избор и осъществяване на труд, притеснение и напрежение. Следва да се отчете обаче, че ищецът не е бил лишен напълно от възможността да работи, тъй като, макар и при ограничен с оглед на обстоятелствата избор, е полагал труд в Затвора, както изрично заявява и в исковата молба, като, видно от справката от З. - гр. П. от 24.04.2023 г. (л.51), е

работил в производствените звена на ДП“ФЗД“ТП Пловдив, в служебния стол на затвора на доброволен неплатен труд, след това след 8.02.2018 г. в служебния стол на затвора на платен труд и след 6.07.2020 г. като санитар към медицинския център на затвора на платен труд. Няма заявени от ищеца твърдения и от доказателствата по делото не се установява по-висок интензитет на увреждането поради специфични обективни и субективни обстоятелства. Продължителността на периода, в който са търпiani неимуществените вреди, е 3 месеца и 18 дни или 111 дни, във времето от 27.06.2020 г.-15.10.2020 г., който не е със значителна продължителност, но не може да се определи и като кратък, като е неоснователно твърдението във въззивната жалба на жалбоподателя-ответник, че той е незначителен при сравнение със срока на осъждането 5 години. Към датата 27.06.2020 г. ищецът вече е търпял законосъобразно в затвора мярката за неотклонение „Задържане под стража“ от датата 25.10.2017 г., при което периодът от 3 месеца и 18 дни, за който е налице нарушението по чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС, се явява продължение (се наслаква) на лишаването от свобода, което от 25.10.2017 г. до 27.06.2020 г. е изтърпявано в един значителен период от 2 години и 8 месеца, поради което и тежестта на неимуществените вреди поради това натрупване е по-висок и това обосновава и присъждането на по-висок размер на обезщетението. С присъдата на наказателния съд, влязла в сила на 9.08.2022 г., е постановено на основание чл.57,ал.1,т.2,б.“а“ от ЗИНЗС наказанието от 5 години лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален строг режим, като мярката „Задържане под стража“ е търпяна при условия в затвора, т.е. при условия, отговарящи на строг режим. Относно начина на живот на ищеца, обичайната му среда, интереси и ценностна система съображения също не могат да бъдат взети предвид, доколкото конкретни твърдения ищецът не е заявил и за установяването на такива обстоятелства доказателства по делото не са събрани. Няма твърдения, съответно данни и доказателства по делото за трудова биография на ищеца и за отражение върху неговия личен, обществен и професионален живот извън обичайното такова за ситуацията. Твърдения за причинени на ищеца неимуществени вреди с оглед на обстоятелство, че той е бил професионален боксьор, който е бил лишен не само от възможността да поддържа спортната си форма, но и да се състезава, което е повлияло негативно на кариерата му, както и за това, че той е бил принуден да напусне

университета и да прекъсне образованието си и това се е отразило негативно върху неговия живот, в исковата молба не са били заявени, съответно, именно поради това те не са част от предмета на спора, поради което и за установяване на такива обстоятелства не се допуска от двете съдебни инстанции събиране на доказателства по делото. Следва затова само да се посочи, че по начало процесният период от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г. касае последна част от времето на търпяната в затвора мярка „Задържане под стража“, а невъзможността на ищеца да се обучава по начало следва да е възникнала много преди това, при взимането на мярката на 25.10.2017 г. и отвеждането му тогава в затвора, което взимане на мярката е законосъобразно, защото е постановено в съответствие с нормата на чл. 309 от НПК. Не се нито твърди, нито установява да са настъпили негативни промени в здравословното състояние на ищеца. За условията, при които е изтърпявана мярката „Задържане под стража“ в З. в гр., и тяхно специфично отражение върху психиката на ищеца също няма твърдения в исковата молба. С оглед представените от страните в производството пред апелативния съд писмени доказателства, ищецът е претендирал в специалното производство по глава 11 от АПК във вр. с чл.285,ал.1 от ЗИНЗС, проведено пред Административен съд-Пловдив, и му е присъдено обезщетение за претърпени неимуществени вреди по време на престоя му в З. в гр. в периода от 25.10.2017 г. до 1.10.2020 г. (поради настаняване в помещения, в които жизненото му пространство не е отговаряло на предвидените стандарти в чл.43,ал.4 от ЗИНЗС в размер на 4 кв.м. и поради настаняване в такива, в които той като непушач е съжителствал с пушачи), поради което и по начало няма основание обстоятелствата да се взимат предвид и при определянето на сега претендираното обезщетение за неимуществени вреди. Данни за социалния статус на ищеца по делото няма, след като твърдения и обстоятелства относно същия в исковата молба също няма. Във въззивната жалба на ищеца се заявява, че съгласно практиката на съдилищата в страната и в Европа по сходни казуси присъжданото дневно обезщетение за надлежаване е минимум 100 лв., като то се увеличава с оглед останалите обективни и субективни елементи на критерия за справедливост като личността на увредения, възрастта му социалния му статус, семейна среда, образование, професия, условия при лишаването от свобода и пр. Конкретна практика не е посочена. От това заявление е видно, че според жалбоподателя

минималният размер на обезщетението за неимуществени вреди, за присъждането на което той претендира, следва да е (за 3 месеца и 18 дни или общо 111 дни по 100 лв. на ден) 11 100 лв., който размер следва да се увеличава с оглед конкретни обстоятелства, установени за случая (каквито обаче по делото, както бе прието по изложени по-горе съображения, няма основание да бъдат отчитани). Относно практиката на ЕСПЧОС, на която се позовава административният съд в решение № ***** г. по адм.д. № ***** г. на Административен съд-Пловдив при присъждането на обезщетение на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди поради условията в затвора и за 2020 г., приемайки, че за справедлив размер на обезщетението би следвало да се счита такъв между 1,70 евро и 2,25 евро на ден при констатирано едно нарушение и до 4 евро на ден при констатирани повече от едно нарушение, следва да се посочи с оглед доводите на П., заявени в производството пред апелативния съд въз основа на това решение, че този критерий не може да се ползва в производство от вида на настоящото, тъй като случай на определянето на обезщетение за неимуществени вреди от лоши условия в затвора, където лицето обаче пребивава при наличие на основание за това, е значително различен от случай, при който на лицето се дължи обезщетение за търпените неимуществени вреди за това, че то е пребивавало в затвора за определен период, но въобще не е трябвало да бъде там, поради което е засегнато неговото основно човешко право на свобода, поради което в тази хипотеза обезщетението следва да е значително по-високо. Относно икономическата обстановка следва да се отчетат обстоятелствата за периода 27.06.2020 г.-15.10.2020 г., именно които, а не тези за 2023 г., са от значение в случая, като съгласно данните от НОИ за 2020 г. минималната работна заплата за страната е 610 лв., съгласно данните от НСИ за 2020 г. общият годишен доход средно на лице е 7002 лв. и общият годишен разход на лице е 6220 лв. Във въззивната жалба, подадена от ищеца, се сочи, че от окръжния съд не е направен анализ и съпоставка с други сходни случаи от съдебната практика, което е отбелязано и като задължителен критерий за определяне на справедливо обезщетение в решение на ЕСПЧ по жалба 68490/2001 г. по делото П.С. срещу България. В жалбата обаче конкретна съдебна практика не е посочено. В случая апелативният съд и не намира съдебна практика, която да може да бъде ползвана като база за сравнение, тъй като разглежданият сега случай е твърде специфичен както с

оглед разглеждането само на обичайни вреди с оглед данните по делото и без твърдени, съответно, установени специфични или над обичайните увреждания, като той не е сходен на спорове, решени с достъпни решения като практика на съда. При съобразяване на така установените обстоятелства, които имат за причина допуснатото нарушение по чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС, при съобразяване на общественно-икономическите условия в страната към периода 27.06.2020 г.- 15.10.2020 г. и отчитайки особеностите на конкретния случай следва да се приеме, че размер на обезщетението от 12 000 лв. е съответен на изискването на чл.52 от ЗЗД. Установява се следователно, че е неоснователно заявеното от жалбоподателя-ответник искане за определяне на по-нисък размер от сумата 8 800 лв., както и е неоснователно заявеното от жалбоподателя-ищец искане за определяне на размер над 12 000 лв., на обезщетението за претърпените от ищеца С. неимуществени вреди. Подадената от жалбоподателя-ответник въззивна жалба е изцяло неоснователна и следва да бъде отхвърлена, като обжалваното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната негова част, с която искът е уважен за размера от 8 800 лв. Подадената от жалбоподателя-ищец въззивна жалба е частично основателна, съответно, частично неоснователна, като решението на окръжния съд следва да бъде отменено в частта му, с която претенцията е отхвърлена за размера над 8 800 лв. до 12 000 лв., и следва то да бъде потвърдено в частта му, с която тя е отхвърлена за размера над 12 000 лв. до 80 000 лв. При потвърждаването на решението следва да бъде постановен сега от апелативния съд коригиращ диспозитив с оглед присъждането на обезщетението не за неимуществени вреди от изпълнение на наложеното на ищеца наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., а присъждането му като обезщетение за неимуществени вреди съгласно чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС поради лишаване от свобода на ищеца в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС в период от 3 месеца и 18 дни за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., в който спрямо него е била изпълнявана мярка за неотклонение „Задържане под стража“ съгласно определение от 25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, който срок не е могло да бъде приспаднал по реда на чл.59 от НК с наказанието „Лишаване от свобода“, наложено на ищеца с влязлата в сила на 9.08.2022 г. присъда по НОХД № ***/2016 г. на ОС-

Пловдив.

По начало при присъждането на обезщетението за причинените от деликт по чл. 2, ал. 1, т. 1, предл. 1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 5, § 1, б. "с" от КЗПЧОС неимуществени вреди се дължат и мораторни лихви, начинаей от влизане в сила на осъдителната присъда, тъй като това е моментът, когато се определя размерът на наказанието и става видна невъзможността за прилагане на реда по чл. 59 от НК. В случая обаче окръжният съд не е присъдил лихва върху обезщетението, в каквато хипотеза по начало апелативният съд във въззивното производство не може тепърва да се произнася относно лихва, поради което и върху сумата на увеличения размер на обезщетението сега няма да бъде присъдена лихва. В решението си окръжният съд изрично е посочил, че не се произнася за присъждане на законна лихва върху обезщетението, защото такова искане не е заявено в исковата молба, нито е направено до датата на приключване на съдебното дирене и на устните състезания по делото 27.06.2023 г., а е направено едва в депозираните след това писмени бележки от 5.07.2023 г. В подадената от ищеца въззивна жалба заявеното искане е да се отмени решението на окръжния съд в обжалваната част и искът бъде уважен до пълния претендиран от ищеца размер, ведно с направените по делото разноси и в двете съдебни инстанции. Оплаквания, доводи и искане относно неприсъждането на законна лихва върху сумата на обезщетението не са заявени. При тези обстоятелства при присъждането още на сумата 3 200 лв. като обезщетение апелативният съд не присъжда върху нея и законна лихва.

С оглед потвърждаването на решението на окръжния съд в частта му, с която на ищеца и в тежест на ответника е присъдено обезщетение, следва то да бъде потвърдено и в частта му, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца платената сума от 10 лв. за ДТ, както и в частта му, с която П. е осъдена да заплати на адвокат С. сумата 77550 лв. като адвокатско възнаграждение за оказаната от нея на ищеца безплатна правна помощ за производството по делото.

С оглед резултата от въззивното обжалване следва в полза на жалбоподателя-ищец и в тежест на ответника по подадената от него въззивна жалба П. да се присъди сумата на платената от ищеца ДТ за въззивното производство – 10 лв. С оглед частичното уважаване на жалбата на ищеца

следва П. да бъде осъдена да заплати на адвокат С. допълнителна сума за адвокатско възнаграждение за осъществената от нея безплатна правна помощ на ищеца за производството пред окръжния съд. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение при уважен иск за сумата 12 000 л. в. е 1 480 лв., окръжният съд е присъдил на адвокат С. сумата 775,50 лв., поради което следва сега да ѝ бъде присъдена още сумата 704,50 лв. Видно от представения в съдебното заседание на апелативния съд на 6.12.2023 г. договор за правна помощ, за защитата пред въззивната инстанция ищецът е заплатил на адвокат С. адвокатско възнаграждение в размер на 1 550 лв., за присъждането на което се претендира. От страна на П. бе заявено възражение за прекомерност на това адвокатско възнаграждение, което е неоснователно. На адвоката-пълномощник на ищеца се дължи адвокатско възнаграждение за осъществената защита както по подадената от ищеца въззивна жалба, така и по подадената от П. въззивна жалба. С подадената от ищеца въззивна жалба решението се обжалва в частта му, с която искът е отхвърлен за размера над 8 800 лв. до 80 000 лв., т.е. претендира се за присъждане още на сумата 71 200 лв., при която сума адвокатското възнаграждение, изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е минимум 6 346 лв. С подадената от ответника въззивна жалба решението се обжалва в частта му, с която искът е уважен за размера 8 800 лв., при която сума адвокатското възнаграждение, изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е минимум в размер на 1 180 лв. Следователно за защитата по двете жалби възнаграждението на адвоката е в минимален размер 7 526 лв., платената сума е много под този размер. Тъй като в договора за правна помощ не е посочено разграничение какво възнаграждение е платено за защитата по въззивната жалба на ищеца и какво възнаграждение е платено за защитата по въззивната жалба на ответника, следва да се приеме, че за всяка от двете осъществени защиты е платена половината от сумата 1 550 лв., т.е. по 775 лв. Тъй като жалбата, подадена от П., е отхвърлена изцяло, то на ищеца се дължи присъждане на цялата сума за осъществената по тази жалба адвокатска защита – 775 лв. Тъй като жалбата, подадена от ищеца, с която се претендира за присъждане и на сумата 71 200 лв., е уважена

частично, за сумата 3 200 лв., то съразмерно на уважената част дължимото адвокатско възнаграждение е 285,21 лв. Следователно П. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца за разноски за платено адвокатско възнаграждение за защитата му във въззивното производство общо сумата 1060,21 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1085/21.07.2023 г., постановено по гр.д. № 402/2023 г. на ОС-Пловдив, В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е отхвърлен предявеният от С. Й. С. против П.-гр.С. иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди съгласно чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС поради лишаване от свобода на ищеца в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС в период от 3 месеца и 18 дни за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., в който спрямо него е била изпълнявана мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в 3. - гр. П. съгласно определение от 25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, който срок не е могло да бъде приспаднал по реда на чл.59 от НК с наказанието „Лишаване от свобода“, наложено на ищеца с влязлата впоследствие в сила на 9.08.2022 г. присъда по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив (в решението на окръжния съд неточно посочено като обезщетение по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ за неимуществени вреди от изпълнение на наложеното му с присъда № 90 по НОХД № ***/2016 г.на ОС-Пловдив, изменена с решение на Софийски апелативен съд по ВНОХД № **** г., влязла в сила на 9.08.2022 г., наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г.), за размера над 8 800 лв. до 12 000 лв., **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА П.-гр.С., бул.“В. **** да заплати на С. Й. С., ЕГН **** от гр. П., ул. А. Х. * и сумата 3 200 лв. (над присъдените от окръжния съд 8 800 лв. до 12 000 лв., или размерът на присъденото обезщетение е общо 12 000 лв.) - обезщетение за неимуществени вреди съгласно чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС поради лишаване от свобода на ищеца в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС в период от 3 месеца и 18 дни за времето от 27.06.2020 г. до

15.10.2020 г., в който спрямо него е била изпълнявана мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в З. - гр. П. съгласно определение от 25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, който срок не е могло да бъде приспаднал по реда на чл.59 от НК с наказанието „Лишаване от свобода“, наложено на ищеца с влязлата впоследствие в сила на 9.08.2022 г. присъда по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив.

ОСЪЖДА П.-гр.С., бул.“В. **** да заплати на адвокат В. Л. С., ЕГН ***** от АК-Пловдив с адрес гр.П., ***** на основание чл. 38,ал.2 от ЗА още сумата 704,50 лв. – адвокатско възнаграждение за защитата на ищеца по спора С. Й. С. в производството по спора пред окръжния съд.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1085/21.07.2023 г., постановено по гр.д. № 402/2023 г. на ОС-Пловдив, В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които П.-гр.С. е осъдена да заплати на С. Й. С. сумата 8 800 лв. – обезщетение за неимуществени вреди съгласно чл.2,ал.1,т.1,предл. последно от ЗОДОВ във вр. с чл. 5,§1, б.“с“ от КЗПЧОС поради лишаване от свобода на ищеца в нарушение на чл.5,§1,б.“с“ от КЗПЧОС в период от 3 месеца и 18 дни за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г., в който спрямо него е била изпълнявана мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в З. - гр. П. съгласно определение от 25.10.2017 г. по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив, който срок не е могло да бъде приспаднал по реда на чл.59 от НК с наказанието „Лишаване от свобода“, наложено на ищеца с влязлата впоследствие в сила на 9.08.2022 г. присъда по НОХД № ***/2016 г. на ОС-Пловдив (в решението на окръжния съд неточно посочено като обезщетение по чл.2,ал.1,т.6 от ЗОДОВ за неимуществени вреди от изпълнение на наложеното му с присъда № 90 по НОХД № ***/2016 г.на ОС-Пловдив, изменена с решение на Софийски апелативен съд по ВНОХД № ***** г., влязла в сила на 9.08.2022 г., наказание „Лишаване от свобода“ над определения срок от 5 години за времето от 27.06.2020 г. до 15.10.2020 г.), както и да му заплати сумата 10 лв.- разноси за заплатената за производството ДТ, а на адвокат В. Л. С. да заплати сумата 775,50 лв. да адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца по делото безплатна правна помощ, и е отхвърлен искът за сумата над 12 000 лв. до пълния размер на обезщетението за неимуществени вреди от 80 000 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА П.-гр.С., бул.“В. **** да заплати на С. Й. С., ЕГН *****

от гр. П., ул. А. Х. * сумата 10 лв. – разноси за производството по спора пред апелативния съд за платена държавна такса, както и сумата 1060,21 лв. – разноси за платено адвокатско възнаграждение за защитата му във въззивното производство по спора пред АС-Пловдив.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____